

Աննա Սարգսյան

Տե՛ր իմ, թող քո կամքը լինի...

Ձյունաճերմակ հոգի ունես.

այն ցուցլաց հայացքիդ մեջ,

Այնպե՛ս հստակ, շոշափելի,

որ ցանկացա գգվել նրան ողջ էությունս:

Յուրօրինակ հանդարտություն կա քո կյանքի

փոթորկալից անհարթության երակներում, մի ջերմարան...

Նշան արի քո սրտի մեջ, ու...այդ պահից

աղոթարանն իմ՝ մերկ հոգու առա ձեռքս.

դա սփոփանքի մի տեսակ է, մի զարմացիր...

Աղոթքներս նույն սկիզբն ունեն. <<ՏԵՐ ԻՄ, թող քո կամքը լինի՝

իմ սրտի կամքն ու իմ սերը...>>...

Նույնիսկ վերջն է, դե, անփոփոխ, ահա. <<ՏԵՐ ԻՄ, գիտեմ, որ քեզ ու

քո փառքին չվստահել չի կարելի.

դա է սերը...>>:

Սպունգի պես, քեզնից ելնող ողջ ապրումներն ու <<ժեստերը>>

և մինչև իսկ զավեշտները ներարկել եմ ուղեղիս մեջ.

պարզվեց, ահա, սփոփանքի երկրորդ ձևը...

Ամենազոր ոգեշնչման ծնունդ դարձար,

երախտապարտ հոգիս ցնցվեց ու զարմացավ.

- Որտեղի՞ց ինձ այս պարզևր ...

Ռեբուսի պես դու փարվեցիր իմ աշխարհին,

պարուրեցիր հոժ լիությունս, բայց...

թողեցիր վերլուծելու ամենաբա՛րդ ու սքանչելի՛

միա՛կ ձևը.
այն է՝ ՍԵՐԸ...

Դիլիջան